№ 8 РІК ВИДАННЯ XVII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1957

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

СВЯТКОВІ НАРЯДИ

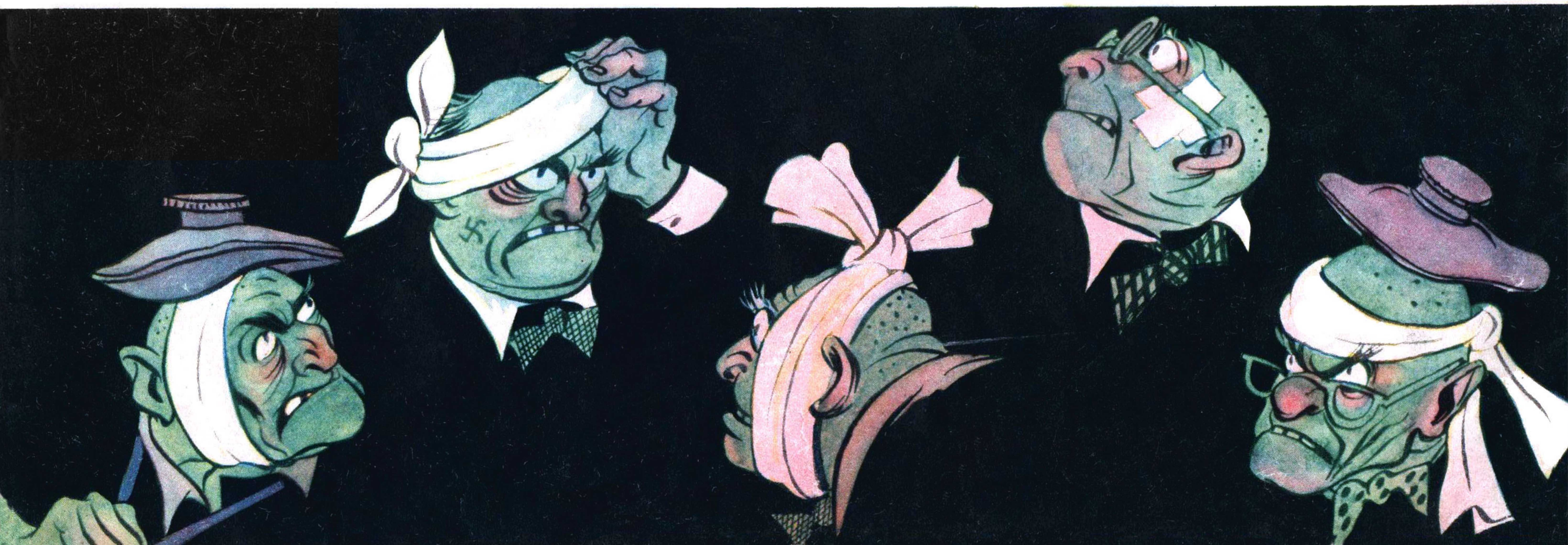

СІМ'Я СПОРТСМЕНА НА ДЕМОНСТРАЦІЇ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А нам усе видно!

Травневі частушки

З кожним роком —
кращі весни
Та все більш
чудес чудесних,
Бо народ наш — богатир —
За життя,
за дружбу й мир.

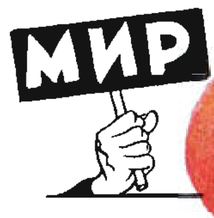

Є чим свято
привітати,
Є що друзям показати.
Наша рідна сторона —
Як ніколи ще — міцна!

Лине вітер над полями,
Над зеленими гаями,
Долетів до цілини,
Зашумів:— Оце лани!

Там, де був безлюдний край,
Котить хвилі урожай.
— Знов зерна,— говорять
люди,—
Як піску морського буде!

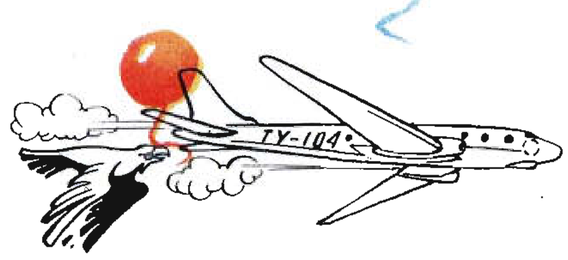

Не старайтеся, орлята,
Не удасться вам узяти
Швидкість ту
І висоту,
Що бере чудесний «ТУ»!

Людожера трясця трусить:
З'їв би світ — не ті часи!
Близько лікоть, та не вкусиш,
Схід Близький, а не з'їси...

Із-за моря гість приїхав,
Все приказував:— О'кей!
А утнув статейку вдома,
Всі побачили: лакей.

Хто там квака!
Що варняка!
Хто там бреше!
Скажем м'яко:
— Горлорізи й остолопи
З «Божевільної Європи».

Все, що любить правду щиру,
Все нове,
передове,
Все, що трудиться для миру,—
Хай святкує,
Хай живе!

ВЕСНА НА ЦІЛИНІ

Мал. С. САМУМА

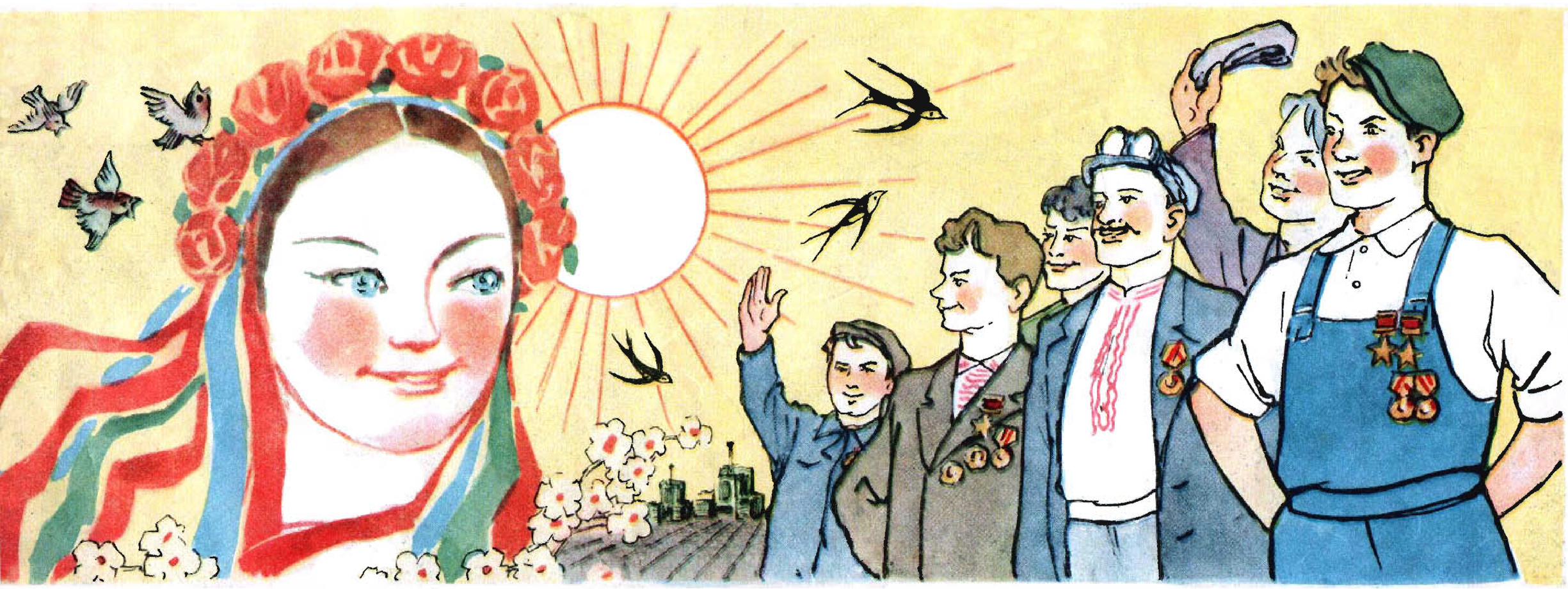

— Які кавалери мене зустрічають — усіх орденів!..

Остап Вишня

Про велике чортзна-що!

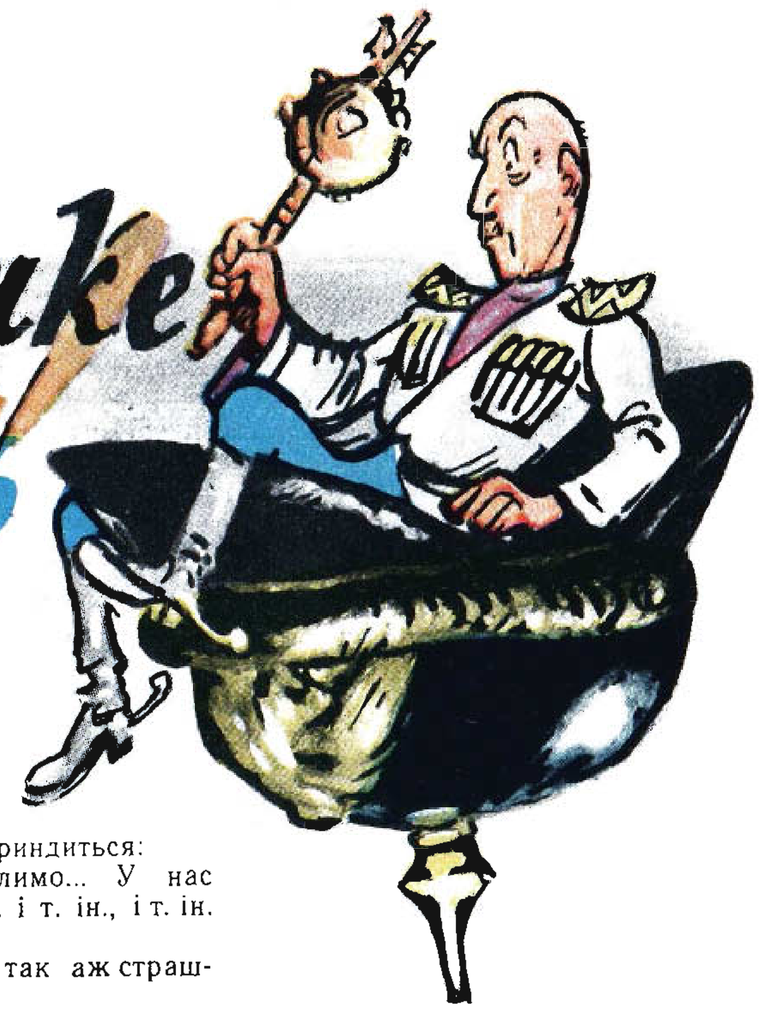

Було таке у нас:

— Величезне чортзна-що!

Звалося воно, вибачте на слові,—

— Гетьманом Павлом Скоропадським...

— Гетьманом Усієї України.

Привели його німці. Посадили...

— Воно посиділо, накапостило...

Потім народ дмухнув: воно впало зі свого «трону», одягло німецьку каску і з німецькими офіцерами втекло до Берліна, де й заховалося.

«Аки тать в нощі».

Оце й усе...

Привели... накапостило... впало... втекло.

Це для історії.

Більше й писати нічого не треба, бо історія... образиться.

Уперше надруковано під псевдонімом П. Грунський.

Це було рік тому.

Пройшов рік!

Хто ж його згадував?

І як його згадували?

Інтелігенція:

— З презирством!

Селянство:

— Ну, й били ж ми його!

І тільки одні «хлібороби», кров од крові й плоть від плоті гетьманської,— згадуючи, кличуть:

— Дурнем!

Це так дітки батька величають!

По-моєму, так для нього й «дурня» забагато!

— «Чортзна-що» — й більше нічого!

— Воно!

А яким воно здавалося тоді:

— Суворим та грізним!

Завело собі бунчужних, значкових, конвой...

Булаву носило...

До народу не інакше, як:

— Ми, мовляв,— Гетьман Усієї України, даруємо...

Або:

— З ласки нашої наказуємо...

А іноді, як розприндиться:

— Ми не дозволимо... У нас хватить сили, щоб... і т. ін., і т. ін.

Отаке!

Подивишся було, так аж страшно!

А само тимчасом біжить та німців виціловує куди треба й не треба, щоб підтримали...

І ото ж воно курячим мозоком своїм мимрило:

— Правити 40-мільйонним народом...

— Народом, що більш самого себе любить волю свою...

І народ цей ворухнувся.

І полетіло, мов порох, скоропадщина з німцями, з сердюками, з добровольцями, кістяковськими, лизогубами...

Полетіло, щоб ніколи не повернутися!

. . . . . .

Буває...

. . . . . .

— Ну, то й що? — запитаєте мене ви.

— Ну, то й всім таким те ж саме буде,— скажу я...

Листопад, 1919 р.

Лондонська конференція премієрів

Чудні іноді в людини думки бувають.

Думаю оце: що як би отих прем'єрів, що зібралися в Лондоні на (ой, і важливу ж!) конференцію, та напоїти п'яними.

Уявляєте?

. . . . . .

Значить, так.

Отак сидить Лойд-Джордж.

Так-о Пуанкаре, а отакички Шанцер (ну й прізвище ж!).

Випили ще не зовсім у доску, але вже говорити можуть цілком щиро.

. . . . . .

Починає Лойд-Джордж.

— Так от, братва, становище, що не кажи, табак. Генуїли ми, генуїли, гагали ми, гагали... Ні чорта ми не вигагали. Тепер от репарації!..

— Бальфур твоїй матері репарації!.. Всю обідню спортив.

— Постій, Раймонд! Не матюкайся! Я тобі не Вірт і це тобі не Ельзас... Давай по-хорошому! Ми воювали?

— Воювали!

— І ми, і італійці воювали!..

— І ти, Шанцер, воював?

— Воював...

— А що ви вивоювали?.. Я провоював 11 мільярдів доларів як одну копійку... А ти, Раймонд?

— $37^1/_2$...

— А ти, Шанцер? Вибач, що так тебе називаю...

— $14^1/_2$... Провоював...

— Чи не дурні ж ми?

— Дур... Хто сказав «дурні»?!

— Та й що тепер? Та й звідки ж це все?

— Репарації!

— Кинь, Раймошо! І порохнява вже людина, а мислиш, як грек! Хто ж тобі ті репарації репаратиме? Зарядив, репарації, репарації... В Гаазі так реституції...

— Хто проституція?! Хто проституція?! Ми — Франція. Сама ти... Великобританія!

— Та киньте ви! Чого завелися!

— Мовчи, фашист! Макаров безкабінетний! Де-факта нещасна!

— Ну, ша-ша... Ша, вам кажу! Годі! Пробач, Раймошо! Ти не проституція,— ти Франція... Так от, братішки, треба щось робити... Не зручно!

— Ото ляпнули про відновлення Європи, а тепер хоч лусни, відновлюй! А чим? Чим відновиш?! Он уже Ірландія відновилася... 8 мільйонів безробітних відновилося...

Вибори, ось-ось, відновляються...

Таке скрізь відновлення, що хоч у пляшку лізь...

— Та й у мене, брат Лойд, труба з димом... Грошей ні коп'я... Монополію вже на ватерклозети завели... А патріотизм нидіє, у ліс, брат, народ двинув... Скрізь порожньо. Кричу: репарації! а в самого себе так дуля собі крутиться...

Та й у Гаазі перерестутили... Може, хоч концесій би перепало... А Бельгію годуй! Польщі давай! Дай, і дай, і дай! А виробництво... Оце за обідом колись попрохав пляшку бургонського, а принесли «Христофорова й Токамуло». З одібраного ще в російського війська ще 1917 р. Ні з чого, брат, робити... Сумно, брат! І болить мене, Лойдику, болить...

З президента скинули... У прем'єри вибрався, а тут знову р-е-е-е-п-а-а-а-р-а-а-ц-і-і-і-і-ї!!...

— Не плач, Раймошо! Не плач, голубчику! Покличуть ще кудинебудь... Не вдалася Генуя, не вдалася Гаага... Ще кудись покличуть... І їм же ж треба!.. Вони тільки задаються!.. Відновимо Європу! Їй-бо, від-н-о-о-о-в-и-и-и-м-о-о-о...

— А в мене фашисти-и-и-и-и-и!.. Сів оце один на мене верхи... Вези! — кричить... Хочу зельтерської випить! Так я везу та плачу, пл-а-а-а-ч-у-у-у-у!..

А проте ви, читачі, не плачте... Це я все вигадав. Ніколи такі поважні люди п'яні не напиваються. Це одно. А друге: до таких великих людей ніколи не підійде прислів'я: «Що в п'яного на язиці...» і т. ін...

Серпень, 1922 р.

Євген КРАВЧЕНКО

Ілюстрації БЕ-ША.

Ноти й оселедці

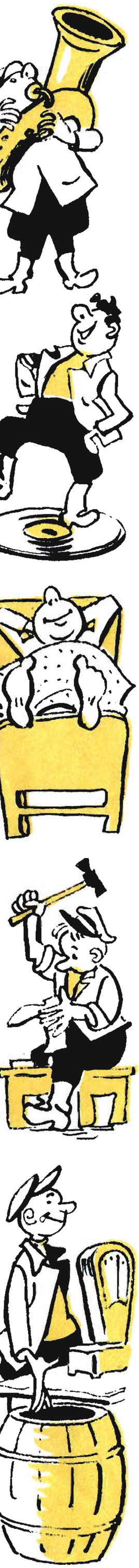

Чи ви чули, громадяни, як виступав наш хор? Із села Вишеньки? По радіо передавали. Прямо з Києва! Може, хто не чув — почитайте в газеті. Там усе сказано. І про те, що співали ми краще всіх. І що керує тим хором Уляна Семенівна Середа, тобто — я.

Так ото розкажу вам, як я організовувала хор. А щоб не збитися, почну по порядку.

Наші Вишеньки — дуже велике й красиве село. А що дівчата й молодиці в ньому!.. І не говоріть. Роботящі, гарні та голосисті! Не вірите? От приїздіть, побачите!

Є в нашому селі й клуб. Три роки, як поставили його. Прямо проти церкви, через вулицю стоїть. Не клуб, а палац! Ми будували його не сяк-так, а за проектом!

І сільмаг у нас є. Завідує ним Хома Карась. Той, що його «Об'єктивним» дражнять. Мабуть, за те, що дуже часто говорить слово «об'єктивно». Дуже противний чоловік отой Хома. Ану, я вам кажу, такий противний, що не дай бог!.. Із нього ж усе й почалось. Так-так, з Хоми.

Тьху, що ж це я?.. Почала про клуб, а звела на Хому, щоб він сказився. Признаюсь по секрету: така вже звичка виробилась. Ото про що б не говорила: чи про врожай, чи про культуру,— спершу вилаю Хому, а потім уже переходжу до діла. Дуже допік він мені...

Про що я, пак, почала? Ага, про клуб. Так ото побудували ми й відкрили клуб. А на відкритті таке робилося, що й розказати важко. Сам голова колгоспу, Сидір Петрович, аж із райцентра музиків привіз. Грало сімнадцять мідних труб і в отакенний, як діжка з огірками, барабан вибивали. Говорили, грали. Потім знову грали й говорили. А як почали танцювати... Ану, я вам кажу, як на весіллі!

Відкрили ми клуб. Мене прибиральницею поставили. Хтось із молоді, пам'ятаю, ще й сказав тоді: «Тепер побачимо, хто кого переспіває: дяк нас, чи ми дяка!» А дяк наш, Омелян, добре співає. Ану, я вам кажу, як до революції. Тут ніде правди діти.

Так ото в неділю ми відкрили клуб, а в понеділок уже й зачинили. І надовго зачинили! Чому так трапилось? Не було керівника. Власне, їх багато приїздило, але толку мало було.

Прислали, пам'ятаю, першого з райцентра. Дали йому хату, усе чисто. А він — ні в тин, ні в ворота. Ото вип'є добре, відчинить клуб, накрутить патефона — танцює з дівчатами!.. А більше — ні за холодну воду!.. Потанцював він щось із місяць та й прогнали.

Надіслали другого керівника. На прізвище Печериця. Цей, правда, і не пив, і не танцював. Але мав іншу, ще гіршу хворобу: спав. Ану, я вам кажу, так спав, що коли б не будила (а він у мене квартирував), тиждень спав би! На селі сміялися, що Печериця міг би поставити світовий рекорд по спанню.

Ото прийде було Сидір Петрович, розбудить, накрутить йому хвоста. Піде Печериця, відчинить клуб і там заляже спати. Чи то йому від природи так, чи досада якась була в чоловіка... Правда, раз Печериця таки організував лекцію. Привіз якогось чоловічка. Такого маленького, миршавого, але з великим портфелем. Так він як розказав про атомну бомбу,— господи!.. Ану, я вам кажу, так налякав, що на ранок люди на роботу не пішли, а почали окопи рити на городах!

Проспав у нас Печериця два місяці — і прогнали. Розказували, що він і в машині спав, коли до райцентра везли.

Поставили третього, уже з наших. Клима Закаблука, того, що держить сестру отого Хоми Об'єктивного. Він — чоботар. Цей, правда, не спав, не пив і не танцював. Організував чоботарський гурток при клубі. Ото збере було увечері хлопчаків. Латають людям чоботи, ботинки, валянки підшивають. Воно, звичайно, і це треба. Але ніякої культурної роботи не проводилось!

Скликав голова колгоспу збори. І почали сповідати Клима. І я тоді виступила. Сполоскала і викрутила того Закаблуку. «Де це видано, кажу, щоб вогнище культури перетворити на майстерню ремонту взуття? Та ми колись, ще на початку радянської влади, в якихось курниках та клунях культуру підіймали. А ти, кажу, в такому палаці не можеш!»

Він почав огризатися. Накинувся на мене. «Коли баба Уляна така розумна,— ставте її завклубом,— каже.— У неї й чоботарського гуртка не буде!»

Я не стрималася і кажу:

— Дурний ти, Климе! Ти ще в попелі грався, коли я хором керувала.

Тільки сказала це — почав голова умовляти, щоб я організувала хор. Ану, я вам кажу, як пристав!.. Я й сюди, я й туди, а він своєї, та й годі...

Аж підводиться Хома Карась. Він також був на зборах. «Я, каже, протестую проти баби Уляни. Вона колись об'єктивно співала в церкві!»

Господи, як почула я таку образу, та до нього:

— А ти докажеш, що я «об'єктивно» співала? Сам ти об'єктивний, кажу! А я співала чесно й по нотах. І співала тому, що люблю пісню і голос маю. За голос мене ще з дитинства забрали в церковний хор!..

У залі — сміх! А Хома знову:

— Чого ви, баби, смієтесь? Ви, мабуть, так розбираєтесь у нотах, як вівця в оселедцях!

...Ледве нас розвели.

Керувати клубом призначили тоді десятикласницю Зіну Моторну. А я взялася організувати хор. Вирішила доказати тому чортовому Хомі. Скликала дівчат, молодиць голосистих. Запросила тіток і бабусь, що в церкві співають. Розучили ми кілька пісень народних. Але так, по пам'яті, без нот.

Наближався травень. І вирішили ми на свято підготувати щось новеньке. Кинулися шукати... жодної ноти не знайшли на все село! Що тут робити?.. Взяла я пляшку горілки і пішла до дяка Омеляна. Так і так, кажу, виручайте, отче...

Узяв дяк горілку. Зразу ж половину випив. Квашеним огірком закусив. І почав ритися в нотах. Довгенько перекидав листки і каже:

— Ні, Уляно Семенівно... Крім «Христос воскресе із мертвих», нічого іншого, щоб до Першого травня, нема... Але за ваші щедроти (і показав на пляшку) допоможу вам у хорі. Коли що — гукайте. Тільки, щоб не знав піп.

Подякувала я та й пішла. Пішла прямо до голови колгоспу і кажу: «Давай, Петровичу, ноти, коли не хочеш, щоб я осоромилась перед Хомою й Закаблуком!»

Він розвів руками...

— Нема в мене жодної ноти, Уляно Семенівно. Ідіть до кооперативу. Коли нема — замовте, Хома привезе.

Гірко не хотілося мені зустрічатися з тим осоружним Хомою!.. Але що поробиш?... Ось-ось травневі свята.

Заходжу до крамниці. Сидить він за прилавком і оселедцем запихається. Ану, як той кіт. Я зразу до нього:

— Кидай оселедця. Ще нажерешся. Давай мені ноти!

Він проковтнув і каже:

— Ноти?... Які ноти?.. Чи ви, бабо, часом не того?..— і покрутив пальцем біля лоба. — Мабуть, оселедців захотіли? Беріть, вчора тільки привіз.— І показав на відкриту діжечку.

У мене, признатися, аж язик заворушився. Бо сильно люблю оселедці! Але виду не подаю.

— Подавись, кажу, своїми оселедцями! Ти мені ноти давай до свята!

Він почав глузувати з мене.

— Об'єктивно, бабо, найкращі ноти для вас — це оселедці. Не хочете — беріть посторонки. Добрячі ноти! Тягніть хоч і зубами — не порвуться.

Я кулаком по прилавку:

— Давай ноти, сякий-такий!

А він знову:

— Я ж вам об'єктивно пропоную. Не хочете посторонків і оселедців,— беріть наритники. Якраз на вас! — і показав зуби.

Ех, як розібрала мене злість. Як почала його сповідати!..

— Ах ти, кажу, Об'єктивний Хома! Де твій культурний крам? Де ноти, книжки, балалайки, гармонії? Я буду скаржитись у саму область!..

А він:

— Знаєте що, бабо?.. Скажу об'єктивно: у мене тут не церква, щоб нотами займатися. А коли вам так сильно закортіло співати,— ідіть до попа чи до дяка. Вони вам дадуть хороші пісні з нотами: «Царю небесний», «Со святими упокой». Це саме для вас. Адже, об'єктивно, співали в церкві?..

Господи, як почула я це,— так і затіпало мною. Вірите, слова не могла вимовити від образи. Ледве скрутила дві дулі, піднесла йому під самий червоний ніс і пішла.

Знову побігла до Сидора Петровича. Розказала все чисто. Він, спасибі, заспокоїв. «Завтра, каже, разом поїдемо до райцентра і закупимо ноти».

Поїхали. Зайшла я в магазин культурного краму. Дивлюся — книжок чимало. Приглядаюся: нот не видно. За прилавком стояла дівчина. Розмовляла з парубком і голосно сміялася. Повернулась до мене:

— Що вас цікавить, бабусю?

— Ноти,— кажу.

— Нот у нас нема,— відрубала дівчина, навіть не повернувшись до мене.

— Як то нема? — кажу.— У вас же магазин культурного краму. А як же співати на Першого травня?..— Почала набирати її.

А дівчина так сердито:

— Я вам сказала, що нема, значить — нема! Ясно?

А парубок до мене:

— Бабо, не морочте дівчині голову. Хочете заспівати на свято,— візьміть півлітра горілки,

кіло оселедців на закуску. І вийде краще, ніж по нотах...

Вони обоє засміялись. А я пішла! Іду і нишком думаю: «Чи вони змовились з отим Хомою?..»

Довго я ходила по крамницях: і сама, і з головою. Всього повно, а нотів — нема, хоч — криком кричи!

Накупила я з досади оселедців. Кілограмів п'ять узяла. Щоб Хомі не кланятися. І поїхали додому.

Після цього надіслали ми листа аж у область. До Будинку народної творчості. Відтіля, спасибі, прислали. І багато, і хороших пісень прислали, і безкоштовно.

Зраділа я. Скликала своїх дівчат, молодиць і бабусь. Вибрали пісні — почали розучувати. Спасибі дякові Омелянові — заходив, допомагав. Як виступили на Першого травня... Куди там!... Краще церковного хору! І досі тих пісень співаємо.

А що вже Хомі Об'єктивному доказала... Ох і доказала!.. Знаєте, що ми зробили? Самі склали пісню про нього, і проспівали:

Є в нас гарний магазин
Кооперативний.
І керує здавна ним
Хома Об'єктивний.
На словах він: «Я та я!..»
Майте на увазі:
Як попросите баян,—
Дає коломазі.
Або спробуйте-но ви
Дістать балалайку...
Не підніме й голову,
А пожбурить лайку.
А спитайте в Хоми нот —
Ну його до греця!.. —
Об'єктивно, без турбот
Дає оселедця...
Й оселедців треба нам,
Посторонків, мила.
Та не можна, щоб культкрам
Все це замінило!

Як проспівали ми цієї пісні — господи!.. Хома вискочив із клубу, як ошпарений.

А через тиждень привіз-таки ноти. Пудів два, мабуть. Пішла я, переглянула. А вони геть усі однакові... І такі якісь, що й не добереш, що воно: і не танок, і не пісня, і не церковне... Я й кажу Хомі:

— Привезеш мені пісні ось за цим списком. А цими нотами можеш оселедці загортати. Вони такі, що тільки рибі по них співати!..

Покрутив він носом і нічого не сказав. А я пішла.

Після цього привіз Хома повну машину книжок, балалайок, гармоній, велосипедів і нот. Тепер у нашій крамниці не лише оселедці, коломазь і наритники... І культурного краму повно!

Отак, громадяни, створювався наш хор. Сидір Петрович тільки зустріне мене, питає:

— Як там ноти й оселедці, Уляно Семенівно?

Це він жартома, звичайно. А Хома Об'єктивний і досі не здоровкається і дражнить мене «керівником церковно-колгоспного хору». Це тому, що в мене співають майже всі ті, що в церкві співали.

Та хай не здоровкається. Хай дражнить! А хор — є і кращий, ніж у церкві. Переспівали ми самого дяка. Бо в мене такий характер: як уже, за щось візьмуся — обов'язково докажу!..

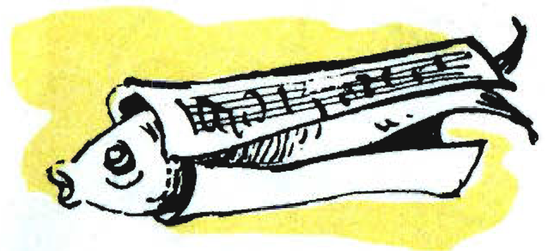

У багатьох районах не борються з потравами посівів. **(З листів до редакції).**

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ПІДКОРМКА ОЗИМИНОЮ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Лозно-Олександрівці є невеличка, але затишна чайна — у двох кімнатках стоять вісім столиків. Трохи тіснувато, але миритися можна. А оце недавно районні керівники вирішили перебудувати роботу чайної. За їхнім розпорядженням одну кімнатку закрили на ремонт. Старанно розмалювали стіни й стелю, обставили кімнатку новими меблями, пообвішували креповими шторами, підлогу застелили доріжками.

Добре це, Перче, чи погано?

Не спіши відповідати. Бо тобі ще невідомо, що до тієї розмальованої кімнатки й двері нові пробили. І пускають тепер у ті двері тільки обраних осіб.

Виходячи з усього сказаного вище, дозволь похвалитися, Перче, що у нас у районі є велика сила, яка півчайної «відкусила»!

В. ПІДНЕБЕННИЙ.

Ворошиловградська область.

І. ЧЕРВОНИЩЕНКО

Не повернуть історії назад

У Білім домі—там
Готують чорні плани.
У Білім домі — там
Війни нової чад.
Та хай біснуються
Пани за океаном —
Не повернути їм
Історії назад.

Згадайте Гітлера,
Пани із Уолл-стріту.
Сьогодні й ви,
Як той кривавий людожер,
Задумали ярмо
На всіх людей надіти.
Згадайте, де той кат,
Палій війни тепер.

Собака, що сказивсь,
Не може довго жити.
Про це хай знають
Палії війни.
Хай знають всі —
Розбійники й бандити,
Що від розплати
Не втечуть вони.

У Білім домі—там
Готують чорні плани.
У Білім домі—там
Війни нової чад.
Та хай біснуються
Пани за океаном.
Не повернути їм
Історії назад.

м. Полтава.

Сатира наших друзів

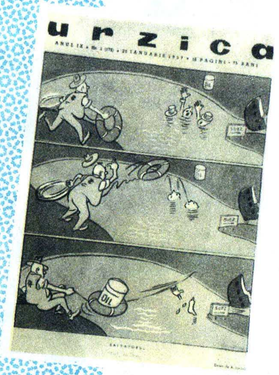

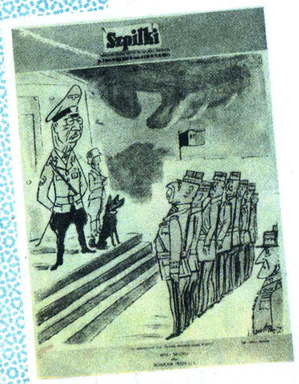

За виступ проти колоніальної війни в Алжірі французькі власті конфіскували номер «Юманіте».

Алжірська перемога французького уряду.
(«Лудаш Маті», Будапешт).

Гі Молле. — Алжірське питання ми вирішуватимемо вільними переговорами.
(«Рогач», Братіслава).

ПРО СКЛАД ДЕЯКИХ РОБІТНИЧИХ РАД

МАСКА-РАДА
(«Шпильки», Варшава).

Кожен несе свій хрест, і папа Пій — теж свій.
(«Стршел», Софія).

МАСКИ АМЕРИКАНСЬКИХ ПОЛІТИКАНІВ
(За масками китайської класичної опери)

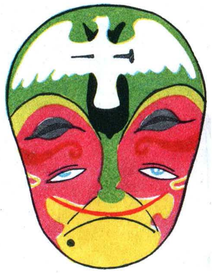

Ми також любимо мир!

Наша традиція — демократія! Свобода!

Спасибі Уолл-стрітові за науку!

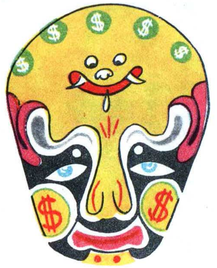

Ми завжди дбаємо про відсталі країни.

Що? Китайська Народна Республіка?! Такої не існує.

Наша позиція щодо скорочення озброєнь?.. Цілком ясна.

Вільна торгівля, культурний обмін... Брр!

Ой-ой-ой! Як зміцніла радянсько-китайська дружба!
(«Маньхуа», Пекін).

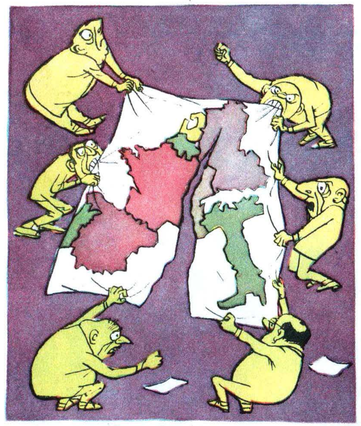

Європейський ринок.
(«Дикобраз», Прага).

НА КУБІ

За розпорядженням кубінського диктатора Батіста, всіх його можливих противників заарештовано.

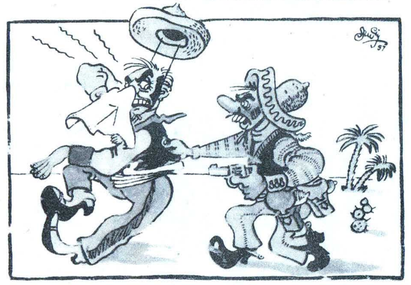

— Ап-чхи!
— Тебе заарештовано! Самі чули, як ти ображав сеньйора Батіста.
(«Урзіка», Бухарест).

— Усім ясно, що ця цивільна шляпа нічого спільного з війною не має.
(«Ойленшпігель», Берлін).

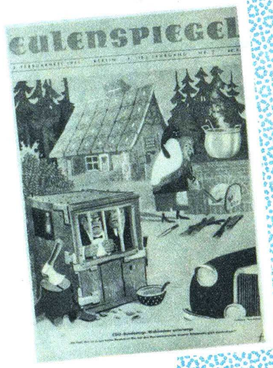

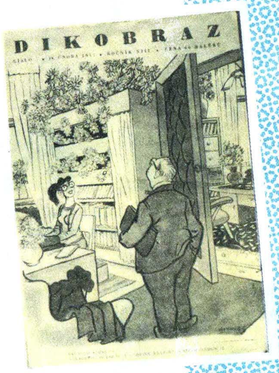

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

На штатних посадах у деяких колгоспах, МТС і радгоспах сидять чоловіки, а важка робота іноді перекладається на жінок.

— Точнісінько, як у нашому колгоспі: чоловіки байдики б'ють, а жінки все на своїх плечах держать.

Мал. Л. БОЙКА

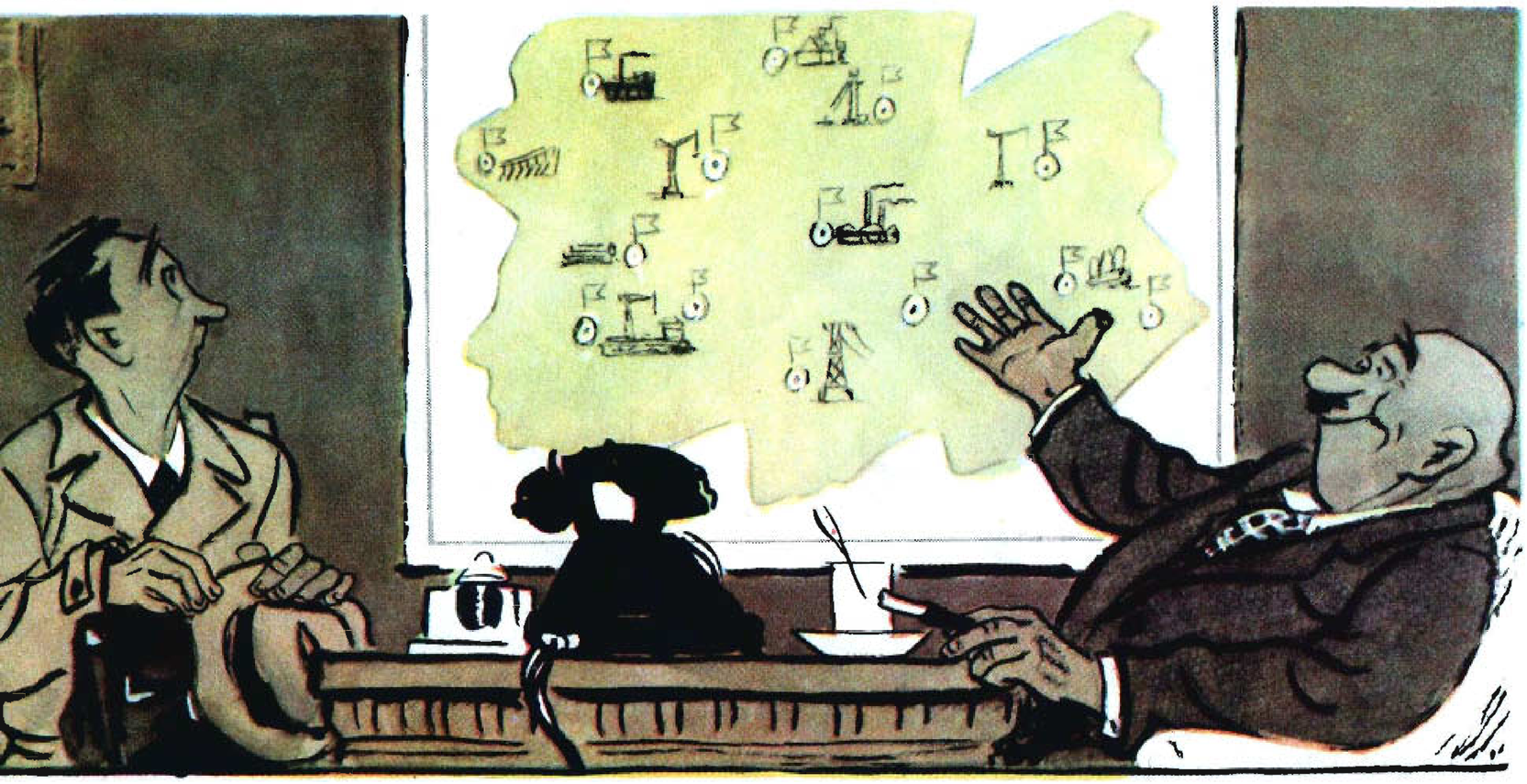

— Далеченько ви забилися від своїх підприємств!
— Що ви!? Рукою подати...

Шумові сигнали автотранспорту в Чернігові ще не заборонено. А жаль! Од тих сигналів у працівників Чернігівського райкому партії уже вуха попухли.

І справді. Прийдуть працівники райкому на роботу, тільки-но зосередяться на своїх справах, а за вікном раптом: «Ту-ту-у-у!..»

Це шофер сигналить перед вікнами т. Плеваки. Будить. Кличе їхати на роботу в колгосп ім. Будьонного, де т. Плевако головує.

Через деякий час пронизливий сигнал автомашини лунає вже біля іншого будинку, розташованого по сусідству з райкомом. З цього будинку виходить т. Семенов, сідає поряд з шофером і їде на село — керувати колгоспом «Шлях перемоги».

У такий же спосіб добираються до місця роботи і т. Филисюк, голова артілі ім. Котовського, і т. Палажухно, голова артілі «Більшовик»...

Усі вони мешкають у Чернігові біля самого райкому партії, усіх їх колгоспні автомашини возять на роботу і з роботи, на сніданок, обід і вечерю...

Ці машини своїм тутуканням заважають працівникам райкому працювати.

Морока їм з отими прокатними головами!

Є, правда, й інші голови, які завдають райкомові менше клопоту. Це — тт. Луговський, Власенко, Єрсак, Проценко, Скачок та інші. Вони теж керують віддаленими колгоспами без відриву від обласного центра. Але живуть ці голови далеко від райкому, і сиренами своїх машин не псують нерви районним керівникам.

Псують вони, правда, колгоспні машини, бензин і авторитет керівника колгоспу, але це, очевидно, лихо не дуже велике, бо з цього приводу ні в райкомі, ні навіть у Чернігівському обкомі партії ніхто шуму здіймати не хоче...

Л. БЕЗАК.

Дарма кажуть, що чудес на світі не буває. Старосамбірські кооператори в наші часи успішно відродили чорну магію, але не на старій, релігійно-містичній основі, а на новій, механізованій базі. Механізми для початку вони обрали не дуже складні: звичайні швейні машини. Але ефект перевершив усі сподівання.

Завідуючий старосамбірським культмагом Павло Сарахман одержав у Дрогобичі, в облспоживспілці, 20 швейних машин. Поки довезли їх у Старий Самбір, до магазина, залишилось вісім! Згодом і ці вісім зникли.

Чим не чудеса?!

Однак невдячні споживачі не оцінили заслуг кооперативних магів і почали скаржитись.

До справи втрутились районні організації. Вирішили: за грубе порушення правил радянської торгівлі і спекуляцію швейними машинами зав. культмагом Сарахмана і його спільників з роботи зняти!

І тут трапилось найбільш дивне в усій цій історії.

Всі організатори і учасники махінацій з швейними машинами залишились на своїх місцях. Лишився завідуючим і Сарахман. Правда, він «здав» культмаг, але тут же «прийняв» магазин господарських товарів.

Суцільні тобі чудеса. Справжня чорна завмагія!..

О. СОМЕНКО.

А ДЕ ВІДПОЧИТИ НЕПИТУЩОМУ?

Одного погожого весняного дня пекуче сонце загнало нас у затінок на славнозвісну Володимирську гірку. І не тільки нас. Тут зібралося чимало киян, які вирішили провести свій вихідний день на лоні природи.

Ми сиділи у павільйоні «Морозиво» і чекали офіціантки.

Чекали й дочекалися.

— Вам чого? — привітно посміхнулася вона.

— Двічі по сто.

— По сто? Чого?

— Розуміється, морозива.

— І більш нічого?

— Нічого.

Незважаючи на ясний сонячний день, на обличчі офіціантки раптом набігла чорна хмара. І коли б не сусід, що зайняв столик поряд з нами, хтозна, чи не грянула б гроза.

— А мені сто п'ятдесят! — хитро посміхнувся він.— Сто п'ятдесят грамчиків коньяку.

Дівчина ніби знову ожила, швидко черкнула олівцем у блокнотику і зникла. А ми тільки очима закліпали.

— Невже тут і справді торгують коньяком?

— Аякже. План же треба виконувати! — тоном знавця пояснив нам сусід.

— Даруйте, який план? Хто ж це з тверезої голови може планувати торгівлю коньяком у павільйоні «Морозиво»?

— Хто?! — засміявся сусід.— Зразу видно, що ви відстали від життя. Кому ж невідомо, що харчоторгівський план на коньяку держиться.

Ми, очевидно, і справді відстали від життя. Бо коли другої неділі на «Кукушці» попросили пляшку кефіру, весь персонал ресторану дивився на нас, наче на марсіян.

— Кефіру у нас не буває! — категорично відповіли нам.

Тоді ми вирішили взяти по склянці чорної кави і по тістечку.

— А коньячку до кави не накажете? — спитала офіціантка.

— Ні, не накажемо, ми — непитущі.

Ми, здається, жодним словом не образили офіціантку, але вона чомусь розгнівалася на нас. На щастя, нашому сусідові, огрядному вусаню, вдалося трохи підбадьорити її.

— І куди це я потрапив?! — весело забасив він.— На засідання товариства по боротьбі з алкоголізмом, чи на «Кукушку»? Мені, дорогуша, сто п'ятдесят оковитої, пару пивка, оселедчика й окрошечку...

Офіціантка повеселішала. За сусіднім столом їй весело кинули навздогін: «Ще чотири рази по сто п'ятдесят!..»

Огрядний вусань якийсь час мовчав, потім перевів погляд на Дніпро:

— Благодать! — розчулено сказав він.— Природа і так далі... Повітря!.. Дихаєш і п'янієш...

Він, очевидно, уже трохи «надихався» перед «Кукушкою», бо дуже зручно почував себе, сидячи на власній шляпі.

Хвилин через десять офіціантка подала вусатому все, що він замовив, а до нас пересунула сільницю. Видно, наша кава ще не закипіла... Сидимо ми, милуємося краєвидом. Говоримо, що тісно зараз на «Кукушці» — всі столики зайняті, а за столиками черга бажаючих стоїть.

— Скоро цю тісноту розшиють,— сказав вусань.— Знайомі з Міністерства торгівлі розповідали, що на київському пляжі збудують ресторан на сімсот місць, а «Кукушку» розширять до п'ятисот.

— А ви не знаєте,— поцікавились ми,— для непитущих щось придумають? Є ж такі, які б хотіли посидіти на лоні природи разом з дружиною, з дітьми. Або, скажімо, юнак з дівчиною. Не поведе ж він її сюди глушити горілку...

— Уже, вже придумали. Для молоді на вулиці Леонтовича недавно відкрили молодіжне кафе.

— Кафе, біля якого щовечора п'яні баталії?..

— Нічого не вдієш: де п'ють, там і б'ють. Адже ж і там шампанею торгують...

— А хіба без неї не можна?

— Не можна. Ніяк не можна! Бо без горілки-вина плану не виконаєш.

— Так що ж тоді головне: людина чи план?

— Як для кого. Для директора цього ресторану, наприклад, головне — план. Бо за невиконання плану його кріпко б'є начальство. І для офіціантки план — основа основ. Хіба на вашій каві вона план виконає? Їй потрібен солідний клієнт. От бачите,— вусань одірвався від закуски,— я ось п'ю, а ви ждете й слинку ковтаєте...

Він вихилив останню чарку і заговорив далі:

— Так от — ждете ви, і ще довго будете ждати. Якось, пригадую, один непитущий товариш теж завітав сюди. Та не сам, а з дружиною і дитиною. Теж каву замовив, і морозиво з нарзанчиком. Сидить він з сім'єю. Жде. П'ять хвилин жде. Десять. А через півгодини ввічливо звертається до офіціантки: «Люба моя, ми замовили каву й морозиво з нарзанчиком».— Знаю!» — одрізала вона. «Півгодини чекаємо!» — «Знаю!» — «Так чи не можна б швидше?» — «А вам що, на поїзд?» — єхидно питає офіціантка. «Ні,— відповідає той,— я нікуди не поспішаю».— «Ну, то й поготів! Сидіть собі й милуйтеся Дніпром. Ваша кава не втече... А мені серйозних замовців треба обслужити...» І побігла на кухню. На столах «серйозних замовців», мов по щучому велінню, з'являлися пузаті карафки з різнокольоровою рідиною, всякі спеції й закуски. З тих столів неслись такі дражливі аромати, що непитуще сімейство не витримало і втекло з «Кукушки», не діждавшись кави.

Прийшли вони на «Поплавок». Красота, скажу вам! Угорі — небо, внизу — вода, а поміж небом і водою сидять люди і п'ють горілку — з перцем і без перцю, коньяк усіх зірочок, наливки, настойки і все таке інше. Дружина смикає чоловіка за рукав, мовляв, ходімо звідси. Ходімо туди, де не п'ють... Пішли. Проходили вони ще не одну годину. На «Рів'єрі» якийсь сентиментальний п'яничка поліз до дитини цілуватися й так налякав маленьку, що та з годину хлипала. У ресторані на пристані до дружини причепився п'яний ресторанний зальотник. Довелося кликати міліцію... Ходили вони, ходили, а такого місця, щоб можна було посидіти і відпочити не в оточенні питущих, так і не знайшли. І знаєте, що потім сталося з тим товаришем?.. А сталося те, що його дружина й дитина перестали ходити з ним по неділях на берег Дніпра, а сам він, палкий любитель природи і принциповий ворог алкоголю, ось сидить перед вами.

— Так це ви й є той непитущий?

— Був непитущий, а тепер, як бачите... Зап'єте й ви, доки діждетесь кави з морозивом...

— Ну, що ви! — засміялися ми.

— От побачите!..

— Підождіть ще трохи,— втрутився другий сусід, що кілька хвилин тому підсів до нашого стола,— мені говорили, що коли відкриють пішохідний міст через Дніпро, так по цей бік і по той бік стільки павільйонів різних набудують з морозивом і водами для непитущих, що вистачить на них і на дітей їхніх. І вас, товаришу, тоді більше на горілку вже не потягне.

— Ви мені вибачте,— відповів вусатий,— я не знаю, звідки ви про все це знаєте, але б'юся з вами об заклад, що й цього літа на схилах Дніпра рай буде тільки для тих, хто п'є горілку й коньяк. На пляжі ресторан на сімсот місць збудують? Значить, знову горілка. От вам раз. «Кукушку» теж до п'ятисот місць доведуть? Значить, знову горілка. Це вже — два. «Поплавок» лишається на місці — три. «Рів'єра» теж — чотири. Ресторан на пристані — п'ять. Одним словом, шумітиме комиш на схилах Дніпра, а ми будемо пить і спостерігати, як коньяк кладе на лопатки вашу улюблену каву. Він і так до бісового батька міцний, а за ним ще ціла армія торговельних діячів горою стоїть. Аякже — він план робить!.. До речі, вам принесли каву? Ще?.. Довго ще ждатимете!.. А можна й не ждати. Хочете, я покажу вам зараз цікавий фокус... Дорогуша?..

Офіціантка виросла, наче з-під землі.

— Оцим товаришам замініть замовлення: замість кави принесіть їм по 100 грамів коньячку і закусочку.

Через хвилину ми уже чокалися один з одним. Пили, хоч і не збиралися пити.

Пили і згадували т. Гонтаря — директора столичного тресту громадського харчування; і т. Молодченка — керівника «Укрресторантресту»; і т. Мутиліна — начальника управління торгами м. Києва; і навіть міністра торгівлі УРСР т. Сахновського не раз згадували.

Згадували всіх тих, хто у гонитві за планом забув про живу непитущу людину.

Звичайно, можна було б із стенографічною точністю процитувати всі проникливі слова, якими ми згадували цих товаришів. Але тоді, очевидно, наш фейлетон не був би надрукований.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
Ол. ГРОМОВ.

ФЕСТИВАЛЬНИЙ РОЗМОВНИК
(Варіант американського держдепартаменту)

Мал. Л. КАПЛАНА

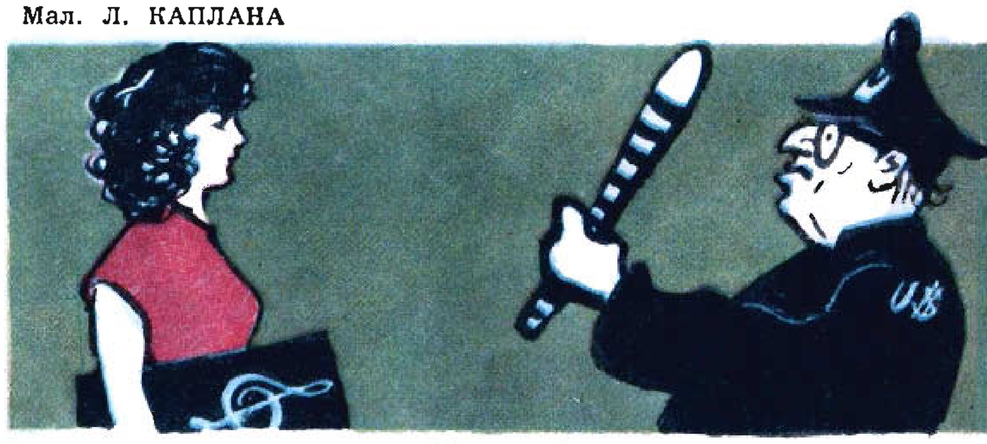

Не пущу!

Не дозволяю!

Забороняю!

Заперечую!

АРМІЯ «ВІЛЬНОЇ ЄВРОПИ»

Американський реакціонер Керстен пропонує створити військові частини із запроданців і карних злочинців, що повтікали з країн народної демократії.

Мал. К. АГНІТА

— Запишіть його до морської частини, він спеціаліст по мокрих справах.

Трапляється, що людина, знята з посади за розвал роботи, ходить рік-два без діла, пише заяви, вимагає влаштувати її на роботу. Причому, під «роботою» розуміє або канцелярію, або пункт по прийманню молока і т. д.

Мал. БЕ-ША

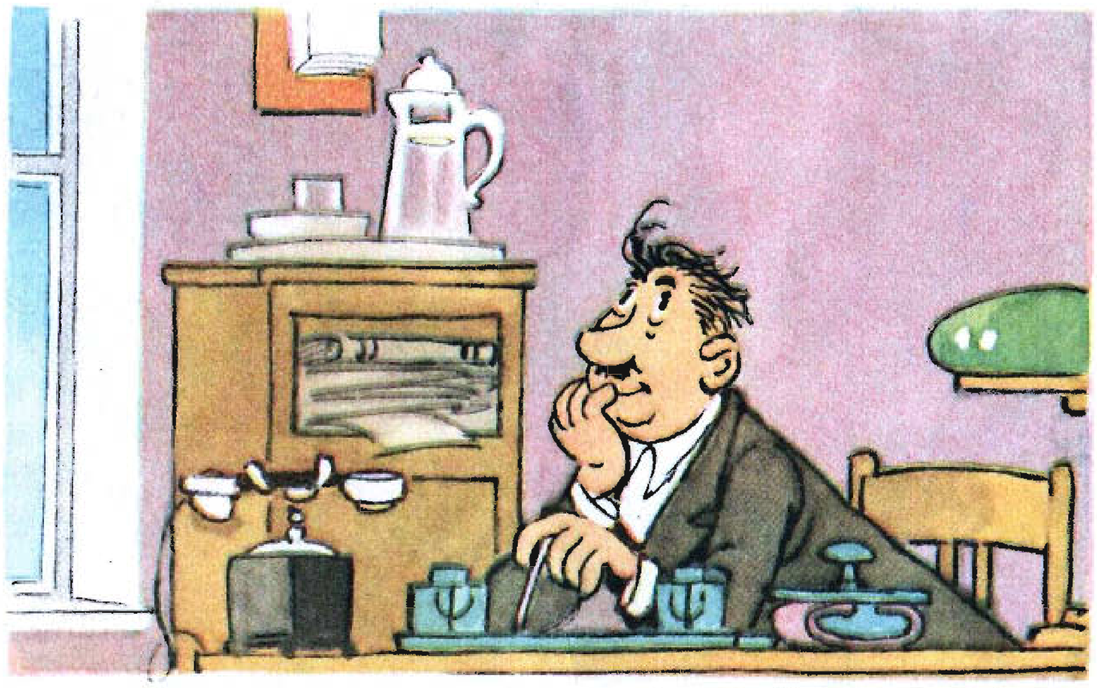

Коли працював — не було ні за ним, ні перед ним.

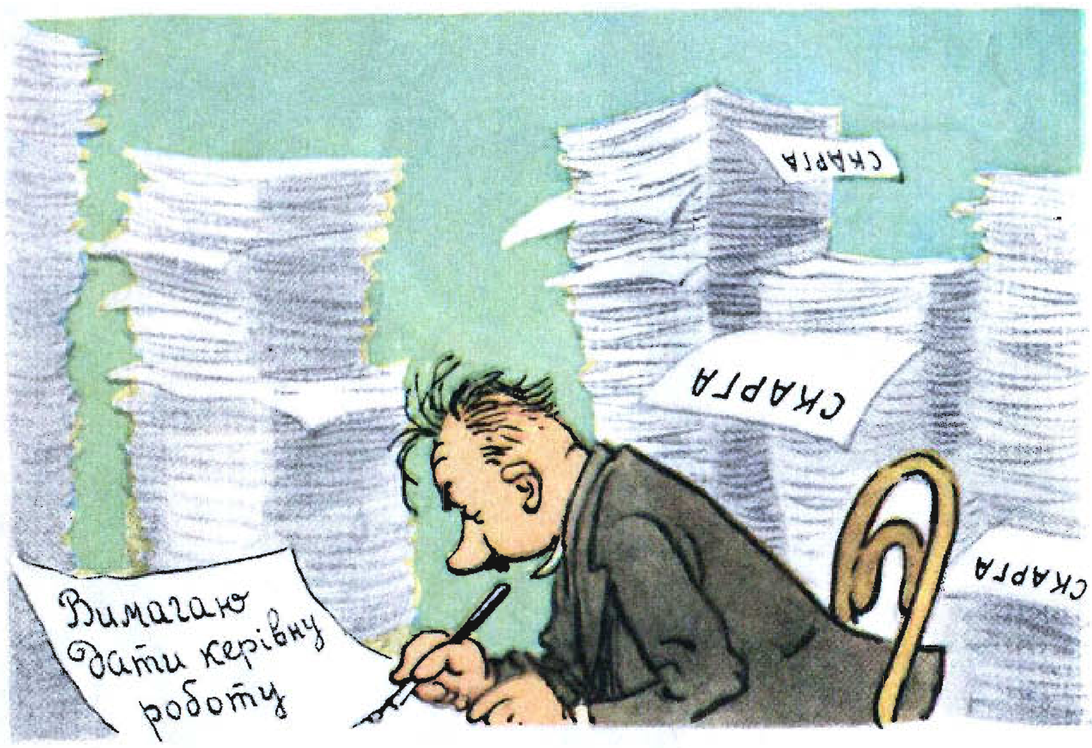

А як зняли з роботи — почав гори вернути.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Завідуючому клубом не подобається, що ви граєте в карти.

— Ще б пак! Ми ж його разів з двадцять дурнем залишили.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

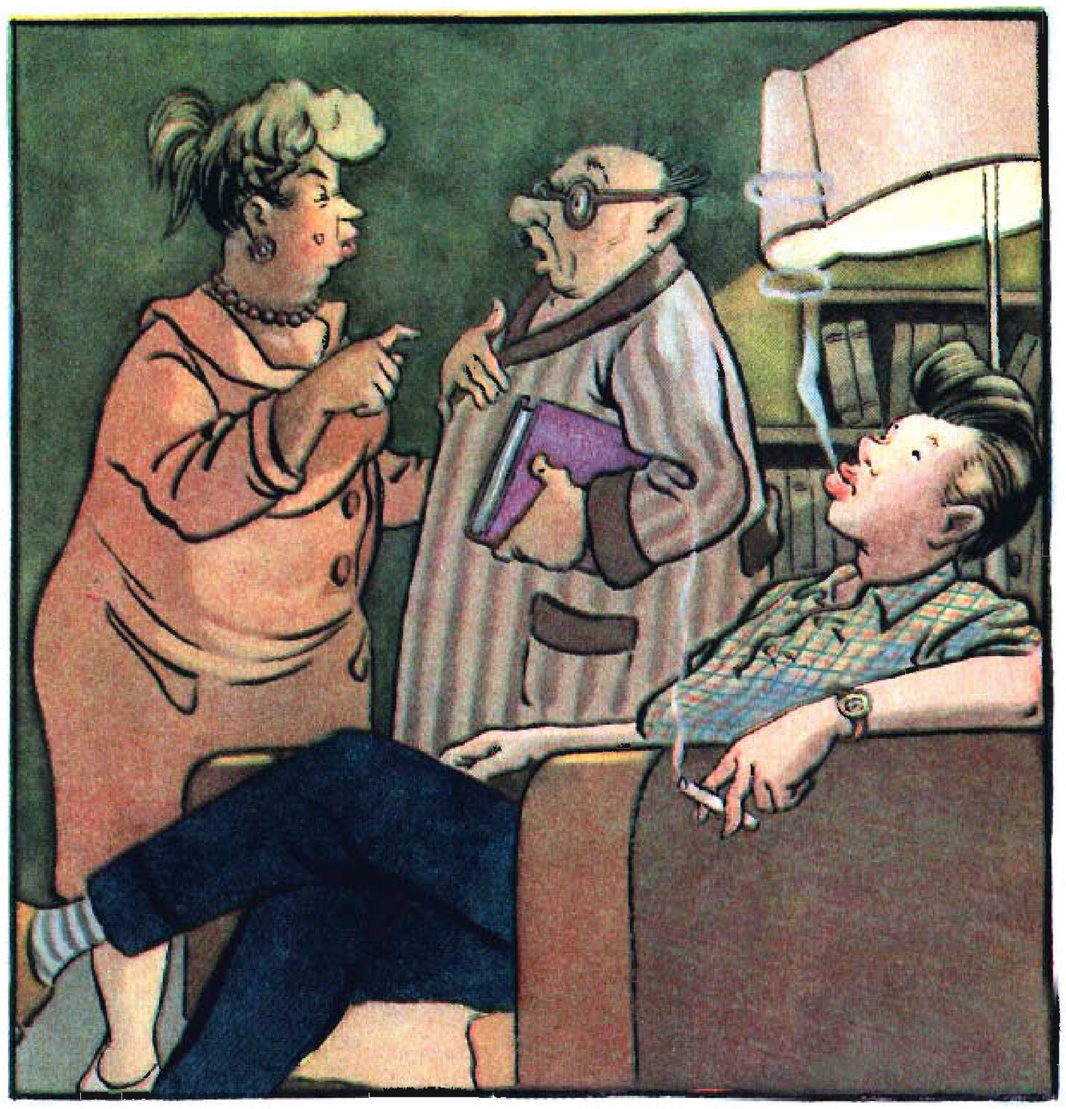

— Наш Ерик зовсім не хоче вчитися. Влаштуй його хоч науковим працівником у своєму інституті.

ОЗИМІ СОНЯШНИКИ

У колгоспі ім. Маленкова (Волноваський район, Сталінської області), де головує т. Коваленко Кузьма, і досі в полі стоять не зібрані соняшники, **(З листа до редакції).**

Дні весни настали втішні,
В небі жайворон співа,
Йде сівба!.. А він торішні
Не скінчив іще жнива,
Цей невдаха-голова.

Він от-от зачне гукати,
Підбиваючи кашкет:
— Нумо, соняшник збирати!..
(Скличе друзів у буфет,
В день «зажинок» дасть бенкет!)

Я про ту його «збиральну»
ВІРШ даю — роблю своє.
А СТАТЕЙКУ (кримінальну)
Прокурор нехай дає!
У районі він же є!

Ст. ОЛІЙНИК.

ОЙ, ЧИЯ ЦЕ ХАТА!

Тут багато не варт писати. Оце ми вміщуємо фото, так би мовити, приміщення, в якому міститься Якимівська районна фотографія. Запорізьким обласним відділом тресту «Укрфото» керує т. Рабинович.

Звичайно, в нього очі є —
Нехай він ними лупа:
У когось фотоательє,
А тут — фотохалупа.

П. ГАЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники с. Загризове, Куп'янського району на Харківщині, поскаржились Перцеві на завідуючу сільмагом Стеблянко, яка рідко відкривала магазин, не цікавилась роботою.

Після перевірки листа, Стеблянко з роботи знято.

★ Поморянська пекарня (Львівська обл.) випікала хліб низької якості. Про це читачі написали до редакції. Після перевірки всі факти ствердились.

За недоброякісне випікання хліба та систематичне пияцтво бригадира пекарні Хомика І. І. з роботи знято.

★ Редакція одержала відомості про аморальну поведінку директора Вербського торфопідприємства Грицишина.

Як повідомив завідуючий промислово-транспортним відділом Ровенського обкому партії т. Трошин, рішенням бюро Вербського райкому партії Грицишина з роботи знято і з партії виключено.

★ Читачі Перця написали до редакції про те, що працівники Миропільського лісництва на Житомирщині привласнюють гроші та лісопродукцію.

Після розслідування листа, винних було притягнуто до карної відповідальності. Бухгалтера лісництва Якимчука засуджено до 12 років, а лісника Островського до 5 років позбавлення волі.

До карної відповідальності притягаються також колишні лісничий Миропільського лісництва Колісниченко та майстер цього лісництва Харковина.

За припущені порушення на лісничого Чурсіна, його помічника Колодюка та об'їзника Пархомця накладено адміністративні стягнення.

НЕ ТІ СТІНИ...

Мал. БЕ-ША

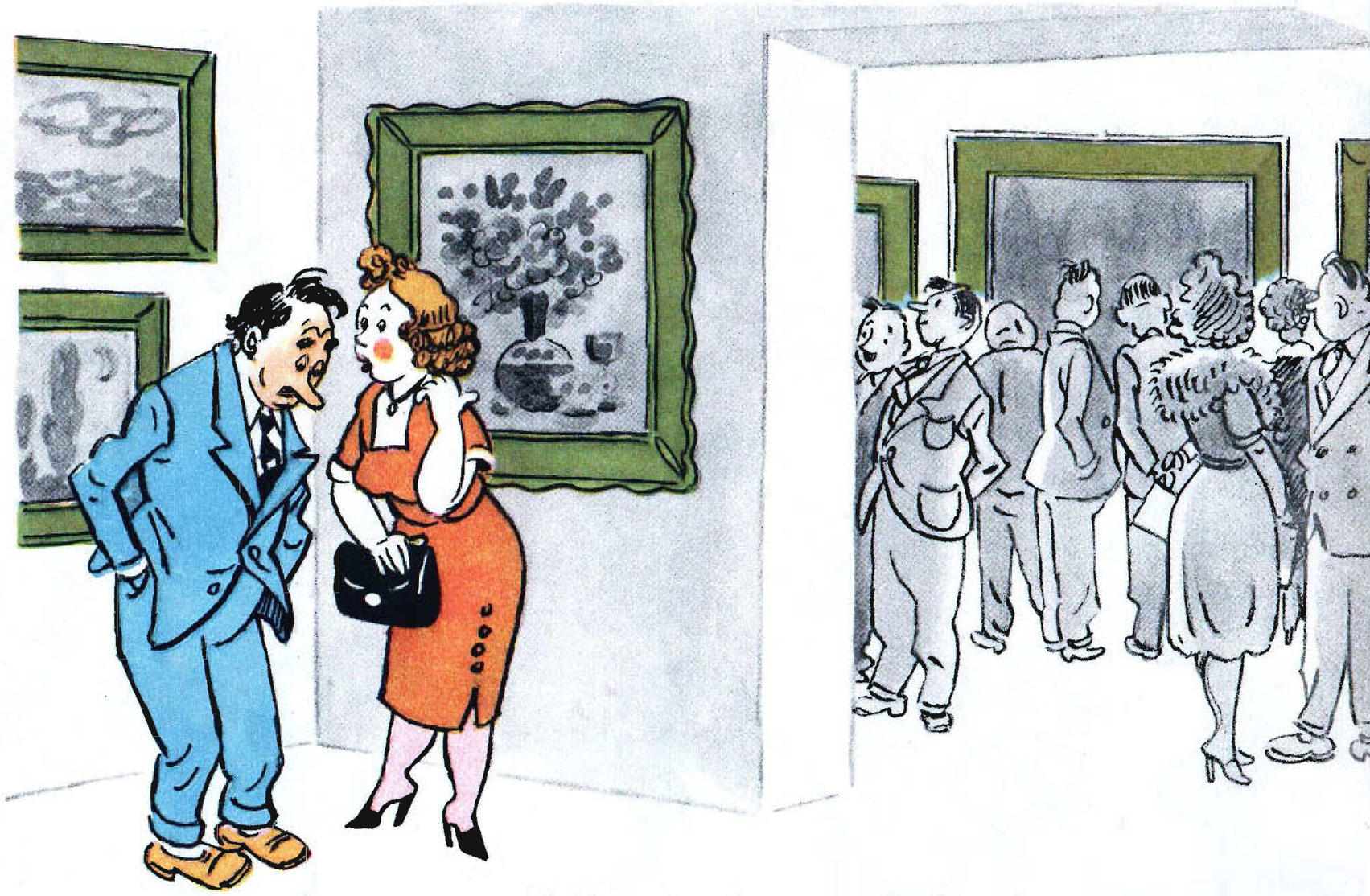

— Твої картини треба було б повісити в сусідній залі, там завжди багато народу буває.

Персони в зоні

У листівці, виданій Київською облрадою Українського товариства мисливців та рибалок, ми прочитали:

«Захищайте оленів від нападу хижаків, собак і браконьєрів!»

Обидно нам стало. Ну, хіба ж можна ставити на одну дошку собаку і браконьєра? Хоч він і браконьєр, а все ж таки людина. А тут саме нагодилися товариші, які дещо знають, та й кажуть:

— Ви послухайте, що в лісах та на полях робиться, а тоді вже й судіть.

І розповіли кілька бувальщин.

Одного чудового дня дуже солідна персона — голова республіканського добровільного спортивного товариства «Буревісник», Володимир Корнійович Небожатко, кинув клич:

— Гей, збирайтеся, хлопці-молодці! Ідіть до мене всі, хто хоче добре пополювати та постріляти!

А хлопців-молодців і просити не треба — враз злетілися. Першими прибігли Кирюхін Вячеслав Дмитрович та Павленко Юрій Олександрович — інженери одного київського заводу. Потім, як із землі виріс,— Воронін Михайло Миколайович — майстер цього ж заводу.

Аж з Святошина прибіг, обганяючи свого гончака, якийсь Кочеров Леонід Павлович.

— І в мене ж душа не з лопуцька, хоче того, що й людська! — вигукнув зубний технік Копша Борис Омелянович і приєднався до кумпанії.

Прибіг і Луковников Володимир Федорович — завідуючий хлібним магазином Печерського райхарчоторгу, та не сам, а ще й хлопчину з собою привів. Про нього сказали:

— Хоч він до нас і приший-пристібай, хоч він і права на полювання не має, але нехай їде. Буде тюкати!

Отак і зібралося до десяти хлопців-молодців та два гончаки. Ватага вирушила на південь від Києва. Не подумайте, що вона далеко заїхала. Заповзяті мисливці зупинилися в лісі за Кончою-Заспою. Усі вони дуже добре знали, що полювання у цій приміській зоні категорично заборонено. І все ж таки зупинилися тут.

— Закони не для нас пишуться,— проголосив Небожатко.— Що мені зона, коли я персона? Розходьтеся та й прочешемо для початку оцю посадочку.

І почали «чесати» вздовж і впоперек. Дуже пофортунило зубному технікові Копші. На нього вийшов заєць. Звичайно, Копша не дивився йому в зуби, а вбив. Згодом він убив ще одного зайця.

Бідні, наївні зайчики! Вони думали, що в забороненій зоні їм ніщо не загрожує. Вони не знали, що є на світі така порода хижака, як браконьєр Копша.

Чим далі, тим дужче розбирало браконьєрів. Від азарту аж ноги у них дрижали. Ось подали голос собаки. По всьому видно, що вони ув'язалися за звіром. Все ближче й ближче собачі голоси.

На Кирюхіна, який притаївся в кущах, вийшла коза... Постріл. Ніжне створіння заточилося, впало.

— Якщо Небожаткові зона не зона, бо він персона, то що ж коза проти мене! — промовив стиха браконьєр, підходячи до своєї жертви.

Тут же поблизу пролунав другий постріл, за ним третій. То Луковников стріляв по козлові. Він не вбив його, а смертельно поранив. До козла підбіг хлопчисько і почав бити його по голові прикладом.

Браконьєри зійшлися до купи. Щасливчиків поздоровляли, а собаки обнюхували забитих тварин.

— Так, так,— повільно промовив Небожатко.— Значить, добич є. А як же ми будемо її ділити?

— Що? Ділити?! — скрикнув Кирюхін.— Я цілився, я стріляв, я переживав, а тепер буду ділитися?!

— І хвоста з мого козла нікому не дам! — вигукнув Луковников.— Який би це я був осел, щоб поділився козлом!

— Ось які ви, субчики! — вигукнув Небожатко так, що аж луна лісом покотилася.— Я все організував. Я службової машини не пошкодував. А гончак чий?

І тут таке в лісі зчинилося, такі слова говорилися, що гончаки з переляку аж на придніпровські луки забігли...

— А тепер скажіть, чи можна ставити на одну дошку хижака, собаку і браконьєра? — запитали товариші, які розповіли цю історію.

Що можна було їм відповісти?

Розвелося браконьєрів більше, ніж звіра. Лісник Мануїльського лісництва, Димерського лісгоспу (Київщина), Валеткін І. В. поблизу хутора Овдієва Нива побачив у лісі трьох оленів. Що ж зробив Валеткін? Помилувався красенями і пішов далі? Ні. Хижак забив оленя.

Це зробив лісник, який всі сили повинен віддавати на те, щоб зберігати флору і фауну.

А в другому краю лісник Кагановичського лісгоспу Ющенко М. Н. убив зайця у заборонений для полювання час.

Перелічені нами типи — не мисливці. Це не благородні спортсмени, а хижаки. І треба вирвати зброю з їхніх рук та дати їм снасть гицля, щоб ловили бродячих собак!

Лаврін ГРОХА.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (355) (на украинском языке). Підписано до друку 9. IV. 1957 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05980. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1793. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

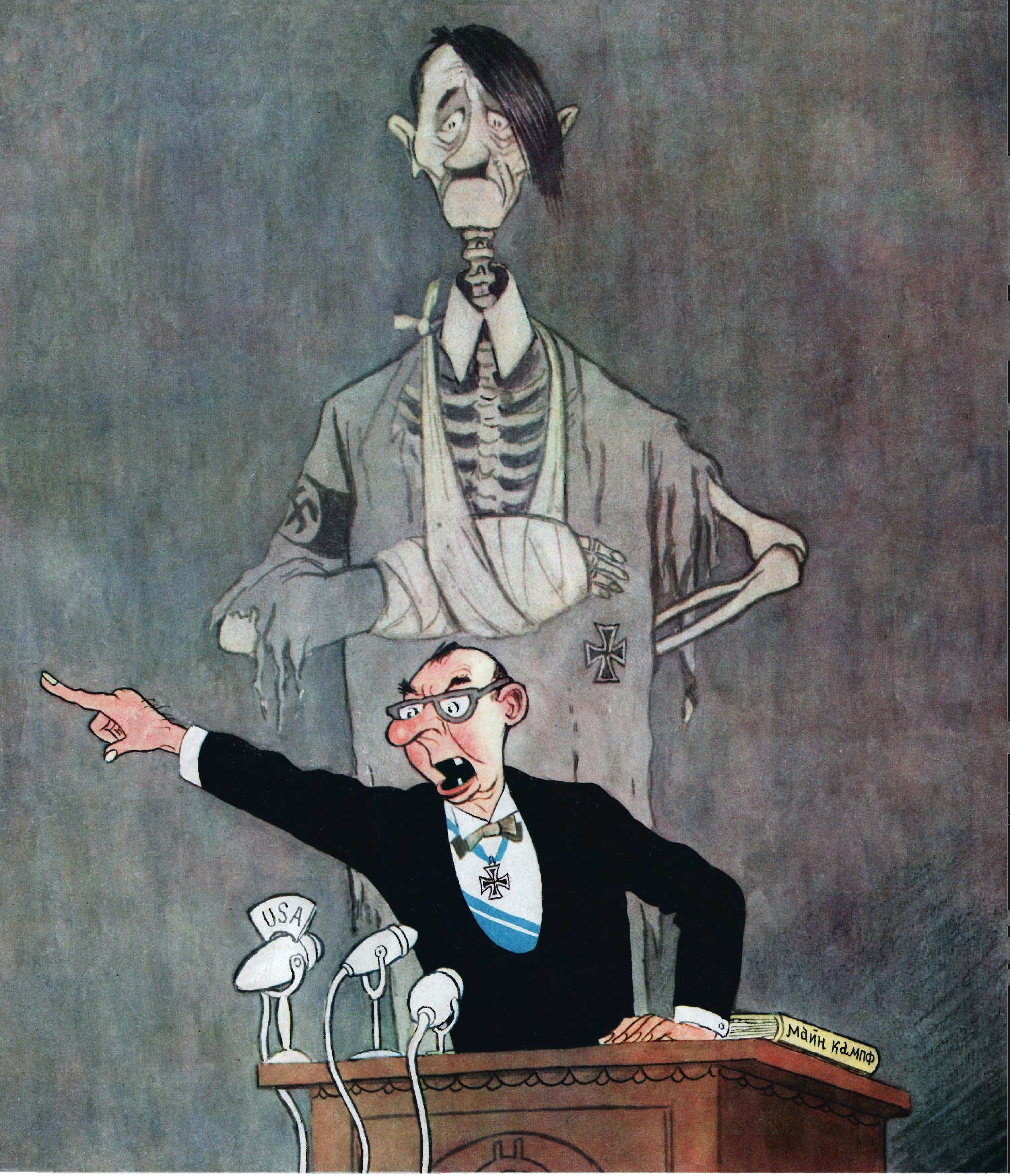

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

До антирадянських виступів у США міністра закордонних справ ФРН фон Брентано.

Міністр фон Брентано і його фон.